

เทศน์อบรมฆราวาส ณ วัดป่าบ้านตาด
เมื่อวันที่ ๒๙ กุมภาพันธ์ พุทธศักราช ๒๕๕๑

เป็นนิสัยวาสนาแต่ละองค์

(วัดป่าเขาใหญ่ อ.ทองผาภูมิ จ.กาญจนบุรี ขอน้อมถวายสถานีวิฑูรย์เสียงธรรม เพื่อประชาชนแต่องค์หลวงตาเพื่อเป็นสมบัติของสงฆ์ ประกอบด้วยเสาสูง ๓๐ เมตร เครื่องส่ง ๓๐ วัตต์ ใช้คลื่นความถี่ ๙๗.๗๕ เม็กกะเฮิรซ์ ออกอากาศตั้งแต่เวลาตี ๕ ถึง ๒๔.๐๐ น. ทุกวัน) แถวนี่มีป่าดีจริงๆ แล้วก็มียัดกรรมฐานตั้งอยู่เป็นย่านๆ ไป เริ่มตั้งแต่วัดเสือนี่ไป เลยกลายเป็นวัดเสื่อไปเลยวัดท่านจันทร์

ท่านจันทร์นี่เป็นพระวัดป่าบ้านตาด เป็นคนคล่องด้าน สมุทราปรการ อยู่ี่หลายปี ออกจากนี่ไปก็ไปอยู่ทองผาภูมิ เราก็คอยฟังเสียง จากนั้นเขาก็มาถวายที่ที่เป็นวัดเสื่ออยู่ทุกวันนี้ เนื้อที่ก็กว้างอยู่ เราก็พิจารณาดูย่านกรรมฐานภาวนา เห็นว่าที่นั่นว่างมากไม่ค่อยมีพระกรรมฐานไปอยู่ เลยให้ท่านจันทร์ วัดเสื่อ มาปรึกษาหารือท่านก็พอใจรับ คือท่านอยู่ทางทองผาภูมิ พระวัดท่านก็มีผู้ดูแลรักษาดีอยู่ ว่าอย่างนั้น เราก็เลยปรึกษาหารือพร้อมกับการนิมนต์ท่านมาอยู่ที่นั่น จึงได้เป็นวัดเสื่อขึ้นมา เรื่องราวเป็นอย่างนั้น

คือใครจะถวายที่ที่ไหนก็ตามเราไม่ได้รับส้มสี่ส้มห้า เพราะรับเพื่อประโยชน์แก่ชาติศาสนาจริงๆ รับที่ไหนแล้วต้องเป็นภาระหนัก ไม่ได้รับทั้งๆ ขว้างๆ อะไร ก็เลยรับพอตั้งสมภารเลยกลายเป็นสมภารสัตว์สมภารเสื่อไปหมดท่านจันทร์ ท่านจันทร์เป็นเจ้าอาวาสเสื่อ จังหวัดกาญจนบุรี สัตว์ทุกประเภทเต็มอยู่ในวัดนั้นนะ อันนี้มันก็ขึ้นอยู่กับนิสัยวาสนาเหมือนกัน ท่านจันทร์ท่านบวชมาท่านก็ไม่ได้บวชมาหาสัตว์หาเสื่ออย่างนี้นะ ท่านบวชมาหาอรรธนาธรรม เข้าเสาะแสวงหาครูอาจารย์หาแต่อาจารย์สำคัญๆ เช่นอย่างมาอยู่วัดป่าบ้านตาด ส่วนวัดป่าบ้านตาดจะสำคัญหรือไม่สำคัญอะไรบ้างก็แล้วแต่เถอะ

ท่านมาอยู่ี่หลายปี ห้าหกปีหรือไง ทุกอย่างไม่มีที่ต้งติ การประพฤติปฏิบัติ ตามหลักธรรมหลักวินัยเรียบเลย จึงได้ไปอยู่ทางนั้น เขาถวายที่ก็เห็นว่าที่นั่นว่าง พระกรรมฐานไม่ค่อยมีก็พอดีได้โอกาสที่ท่านจันทร์อยู่แถวนั้น ท่านจันทร์มาหาก็เลยปรึกษาหารือพร้อมๆ มอวัดให้ ท่านก็พอใจรับ ตั้งแต่นั้นมาจึงเป็นวัดเสื่อๆ วัดป่าหลวงตาบัว เขาเขียนไว้ข้างทาง วัดป่าหลวงตามหาบัว

ดูว่าเขาลาดยางแล้วนะ ไปเที่ยวที่แล้วนี้ดูว่าลาดยางแล้วนะ (ลาดแล้วครับ) นี้ก็ผู้ว่าราชการจังหวัดเมืองกาญจน์ เราแน่ใจว่าผู้นี้เป็นผู้นำว่าอย่างนั้นเถอะ ที่ลาดยางเข้าไปหาวัดเสือนี่ ลาดตั้งแต่ถนนใหญ่เข้าไป ดูจะประมาณสองกิโล ดี เป็นผู้ว่าราชการ

จังหวัดอยู่ที่เมืองกาญจน์เป็นลูกศิษย์ ไปคราวที่แล้วดูว่าลาดแล้ว นี่ก็เป็นนิสยวาสนา ของแต่ละองค์หรือแต่ละบุคคล เช่นอย่างวัดเสือ ท่านจันทร์ท่านบวชมาเพื่อมาปฏิบัติ บำรุงรักษาเสือเมื่อไร แต่มันหากมีความจำเป็นที่แทรกเข้ามา ๆ

เบื้องต้นก็มีใครเอาสัตว์อะไรมาปล่อย ท่านก็ไม่หาปล่อย แต่เขาเอาไปถวายท่าน ท่านก็เห็นว่ามันเป็นที่ว่าง เป็นทำเลที่ปลอดภัยตลอดสัตว์ทั้งหลาย เกี่ยวกับเรื่องอาหาร ก็สะดวกจะเป็นอย่างนั้น เขาเอาวัวควายไปถวายท่าน ให้ท่านตั้งใจเสาะแสวงหามา เลี้ยงไม่ละเราเชื่อทันที นี่ก็จำเป็นต้องได้รับ ครั้นรับแล้วสัตว์หลายประเภทเข้ามาที่ นั้น ๆ รวมเข้าไปจนกระทั่งสัตว์ในป่าแท้ ๆ ม้าป่าเราก็ไม่เคยเห็น ได้ยินว่ากระทิงวัวแดง อะไรนี่เราก็เคยได้ยินในดงบ้านตาดก็มีเยอะ อันนั้นก็ลงมากระทิงวัวแดงก็มาจากเขานี้ ว่างั้น อันนี้เราเคย แต่ม้าป่าเราไม่เคยได้ยิน ก็อยู่ที่นั่น แล้วถาม นี่ก็มาจากป่า ลงมาเลย นี่แปลกอยู่นะ

ท่านก็เลยเลี้ยงดู ท่านตั้งใจบวชมาหาเลี้ยงสัตว์เลี้ยงเสืออะไร ท่านไม่มีนะเจตนา เดิม ความจำเป็นมันหากแทรกเข้ามา ๆ ที่แรกก็ดูว่าพวกสัตว์พวกเนื้อ ครั้นต่อมาก็มี พวกเสือ เสือเข้ามามาให้ท่านเลี้ยง ที่นี้ค่อยลูกกลมไปนะ พวกนกยูง พวกหมู หมูนี้ หลายร้อยตัว ตอนเข้ามันก็เป็นเองของมันจะให้ทำอย่างไร หมูตอนเข้ามันลงมา แรก จริง ๆ คือหมูตัวหนึ่งจะถูกเขาทำลายหรืออะไร เขาตีเอาหรืออะไรเป็นบาดเป็นแผล แล้วอะไรบ้าง เป็นสัตว์พิการ หมูตัวเดียวเสียก่อนเป็นต้นเหตุ

จึงนำคิดนะ เขาจะไปส่งข่าวให้ท่านทราบได้อย่างไร หมู..ภาษาสัตว์เขาก็มี ประจำเขาถ้าเป็นอย่างนั้น เรามาจับจุดนี้ละ แล้วหมูเป็นหมูโทนตัวเดียวถูกเขาทำลาย มันก็ลงมาวัด ท่านจัดอาหารให้เขากิน ท่านสงสารไปเห็น โอ้อย่างไรกันนี้ เลยจัดอาหาร เลี้ยงหมูตัวนี้ละ หมูโทนหมูตัวเดียว หมูทอกหมูโทนหมูตัวเดียว อันเดียวเรียกว่าทอก โทน อย่างวัดภูทอก มีเขาลูกเดียววัดภูทอก ถ้าเป็นหมูก็หมูทอกหมูโทน ท่านก็เลี้ยงดู จนเขาหายแล้วเขาก็ขึ้นไปจากวัด

เพื่อนฝูงไม่ทราบอยู่ที่ไหนมาตั้งเดิมไหลกันลงมา มากินอาหารกับท่าน ท่านเลย ต้องจัดเป็นการเป็นงานจริง ๆ มันไหลมาไม่ใช่บ่อย ๆ เป็นร้อย ๆ หมูป่า ไหลลง ๆ ท่าน เลยต้องจัดเอาจริง ๆ นะ จัดเป็นการเป็นงานขึ้นมา จัดอาหารเลี้ยงหมู แล้วหมูเป็น ร้อย ๆ เอาที่นั่นนกยูงก็มา อันนั้นก็แบบเดียวกันอีก ยัวะยัย ๆ เลยเลี้ยง แล้วสัตว์อะไรต่อ อะไรอยู่ในป่ามา ๆ จึงได้เห็นสัตว์ป่าธรรมชาติแท้ ๆ นี่เขาอยู่ในป่าเขามาอาศัยคน เวลา มีที่อาศัยเขาก็ลงมาอาศัย ถ้าไม่มีที่อาศัยเขาก็อยู่ตามป่าโดยหลักธรรมชาติของเขา

ขอสรุปความเลยว่าสัตว์ส่วนมากที่เอามาเลี้ยงไว้นี้มีแต่สัตว์ป่านะ คนเอามาเลี้ยง แล้วก็เลยกลายเป็นสัตว์บ้าน ที่นี้เลยเห็นว่าสัตว์อยู่ในป่าในเขาว่าเป็นสัตว์ป่า ๆ เกือบ ๆ

ที่ไหนได้ไปแย่งจากป่ามาเป็นบ้าน สัตว์ในบ้านของเราเป็นป่าๆ เลื่อนๆ พวกวัวพวกควายเหล่านี้ ควายป่าก็มีเยอะ ธรรมชาติแท้มันเป็นสัตว์ป่าทั้งนั้นแหละ อันนี้ก็ขึ้นอยู่กับนิสัยวาสนาของท่านของเราละ เป็นเอง

อย่างที่วัดเสือนี่เหมือนกัน ท่านจันทร์ท่านบวชมาเพื่อตั้งหน้าตั้งตาทำงานในการเลี้ยงสัตว์ทั้งหลายมีเสื่อเป็นต้นเมื่อไร ท่านไม่ได้มี แต่เวลามาอยู่แล้วมันก็เป็นอย่างนั้นละ พวกสัตว์เล็กสัตว์น้อยเสียก่อนมา พวกหมู นกยูง แล้วก็สัตว์บ้านเขาเอาไปปล่อยไว้ นั่น แล้วค่อยกระจายออกๆ สุดท้ายเลยหมูทั้งภูเขาลงมาหมดไม่ทราบที่ร้อย นกยูงไม่ทราบที่ร้อยลงมา สุดท้ายพวกกระทิงวัวแดงลงมา เป็นสัตว์ป่าๆ ทั้งนั้นละมา ม้าป่าก็ได้เห็นในวัดนั้น มันมาเองท่านว่าอย่างนั้น ลงมาจากเขา

จึงได้ทราบว่า โอ้ สัตว์เหล่านี้ดั้งเดิมเขาเป็นสัตว์ป่าทั้งนั้นที่เอามาเลี้ยงไว้ในบ้านในเรือน เอามาจากป่าทั้งนั้นแหละ มันเป็นสัตว์ป่า ไม่ใช่เป็นสัตว์บ้านโดยธรรมชาติ สัตว์ป่าโดยธรรมชาติถูกต้องดี วัดท่านจันทร์จึงเป็นวัดเลี้ยงสัตว์เต็มไปหมดเลย ท่านไม่มีเจตนาแต่มันก็เกี่ยวโยงกันมาเรื่อย สัตว์แต่ละประเภทๆ เขามีเพื่อนมีฝูง ยกตัวอย่างคือหมูตัวเดียวนี้เป็นสัตว์พิการถูกเขาทำลาย มันไม่มีที่ไปมันก็คืบคลานลงมา เลยเลี้ยงอาหารมัน จนกระทั่งมันหาย โรคก็หาย เป็นแผลหรืออะไรหาย แล้วมันก็ขึ้นไป

พอขึ้นไปที่นี่มันเรียกเพื่อนฝูงมาเต็มไปหมด หลังจากตัวใหญ่ขึ้นไปตัวเดียวไม่นานนะหลังไหลลงมาหมูป่า ที่นี่เลยกลายเป็นร้อยๆ เลย อย่างนั้นแหละ เขาจะไปส่งข้าวอะไรไม่ทราบนะ ตัวนี้ละตัวสำคัญ ตัวสื่อสารสำคัญ แล้วหมูเป็นร้อยๆ ลงมา ที่นี่เลยต้องเป็นภาระเลี้ยงดูจัดอาหารการกิน ต่อมานี่ฝรั่งเขามาช่วยก็เลยกำลังหนุนขึ้นสะดวกในการเลี้ยงดูสัตว์ อาหารเขาจัดมาให้ๆ มีอาหารหลายประเภทอยู่ที่นั่น

พวกเสือนี่ดูมัน ๑๙ หรือ ๒๐ ตัว (๑๘ ตัวครับ) นั่นละเสื่อ ๑๘ ตัวอยู่ในกรง ท่านทำเป็นโรงยาวๆ ไว้ให้สัตว์อยู่ในกรงเต็มอยู่ในนั้น เห็นเราไปเขาจะวิ่งฉากนะ เป็นกรงเหล็ก ข้างนอกเป็นช่องเราก็ไปตามช่อง ดูเขาเดินฉากไปฉากมา เวลามันตบเราไม่รู้ นะ เร็วจริงๆ เราก็ไปเชื่อๆ ของเรา เพลินดูสัตว์ไป เสื่อมันก็ผ่านไปผ่านมา แล้วปุบข้างหลังนี้ มันตบหลังเรา แต่มันไม่ใช่เล็บ มันทำหยอกเฉยๆ มันเป็นช่องเหล็กๆ มันออกมาเมื่อไรเรายังไปเชื่อๆ นะ ปิวะเข้าที่หลังนี้เลย พอรู้สึกเจ็บนิดหน่อย แต่ไม่ได้ออกจากเจตนาของมัน มันตบเล่นเฉยๆ มันไม่ได้ใช้เล็บ ปิวะเข้านี้เลย เรามองไปมันก็เดินฉากไปนั่น โอ้ มึงตบหลังกูเหอ เออ กูยอมรับกูเชื่อ มันตบเร็วนะ มันออกช่องนี้ปึบ มันตบเราปุบเลย ไม่ใช่เล็บ น่ารักนะ ตบเร็ว

นี่ก็เป็นวัดเสื่อไปแล้ว สุดท้ายวัดเสือนี่กลายเป็นวัดสัตว์ทุกประเภทเต็มอยู่นั่นละ มันมากต่อมาก มาเองนะ ลงมาจากภูเขา จึงรู้ว่าสัตว์เหล่านี้ธรรมชาติเดิมเขาเป็นสัตว์

ป่าทั้งนั้นแหละ เข้ามาอาศัยคน เช่นวัดท่านจันทร์ ถามดูตัวไหนๆ มีแต่ออกมาจากป่า คนที่เอามาปล่อยให้ก็มี ครั้นต่อมามันเป็นสัตว์ป่าลงมาๆ เต็มไปหมดนั้นแหละ เดียวนี้ ก็ดีอย่างหนึ่งมีพวกฝรั่งเขาให้อาหาร เบาภาระลงมาก พวกฝรั่งเขาให้อาหาร เบาภาระ ในการเลี้ยงดูลงมากมายทีเดียว ที่กว้าง เดียวนี้กว้างขวางมาก แต่เนื้อดินของวัดไม่ค่อย ดี ดูนั่นไม่ไม่ค่อยสดชื่นเท่าไรนัก

สัตว์เหล่านี้เวลาพระไปกรรมฐานจึงทราบได้ดิ้นพระ เวลาเขามาหาพระนี้ พระ เติงจกรรมอยู่นี้เขามาเมื่อไรไม่ทราบ มานั่ง เขาไม่ได้มาหมอบนะ ถ้าหมอบมันมีท่า ทำจริงทำเล่นไม่แน่ละ ถ้าเขานั่งเหมือนหมา อย่างนี้ไม่เป็นอะไร เขามาเขาก็มานั่ง นี่พ่อแม่ ครูจารย์มันเล่าให้ฟังเอง เราก็ไปเห็นรูปปั้นท่าน ท่านเรียกว่าครูบาสีทา พรรษาไล่เลี่ย กัน แก่พรรษากว่าท่านหน่อย ท่านเรียกว่าครูบาสีทา เราไปเห็นเขาปั้นรูปไว้ฐานที่อุบล วัดบูรพาหรือวัดอะไร (วัดบูรพาเจ้าค่ะ)

นั่นจะไปเห็นรูปครูบาสีทา รูปคล้ายคลึงกันกับรูปพ่อแม่ครูจารย์มัน ขนาด เดียวกันนั้นละ ท่านพูดถึงอยู่ว่านี่ที่เติงจกรรมไปมาอยู่นั้นเสื่อมันมานั่งเฝ้าอยู่ ท่านว่า อย่างนั้นนะ องค์นี้แหละ เราไปเห็นรูป ว่านี่อาจารย์สีทา โอ้ นี่เป็นองค์ที่พ่อแม่ครูจารย์ มันพูดถึงอยู่เสมอนั้นแหละ รูปร่างเล็ก ๆ เท่ากันกับพ่อแม่ครูจารย์มันเรา รูปร่างขนาด นั้น เห็นรูปร่างของท่านก็ดู ที่เสื่อมันมานั่งเฝ้าอยู่ท่านเติงจกรรมไปมากกลางคืน ไปอยู่ ฝั่งนู้นฝั่งลาวเสื่อซุ่ม ท่านอยู่แห่งหนึ่งท่านอาจารย์มันเรา แล้วองค์นี้อยู่บ้านหนึ่ง ต่างหาก

เวลาเติงจกรรมไปมาดูลักษณะมันผิดหูผิดตา ที่แรกไม่มีอะไร ครั้นต่อมาดู ลักษณะในสายตาทางตามองไปมันอะไรนะ ท่านก็เลยดูจริงๆ ที่ไหนได้เสื่อโครงใหญ่ มันมานั่งดูอยู่นั้นนะ เสื่อโครงใหญ่ ท่านมองเห็นที่แรกจิตใจก็มีลักษณะยิบ ๆ จะว่ากลัว ก็ไม่กลัว แต่ชนลุกชู ท่านว่าอย่างนั้นนะ เขาก็นั่งอยู่นั้น ท่านก็เดิน ไม่พูดอะไรกับเขาละ ที่แรก คิดก็ไม่คิด ก็รู้แต่ว่าเสื่อ เดินไปเดินมา

ที่นี้ก็ได้ความคิดขึ้นมา เสื่อตัวนี้มานั่งเฝ้าเรานั่งเฝ้าเพราะเหตุไรนา ถ้าหิว อยากไปหาอยู่หากินที่ไหนก็ไป ไม่ต้องมานั่งเฝ้าเราก็ได้ท่านว่า คิดในใจ มันก็เสียง กังวานขึ้นเลย เหมือนว่าเสื่อเทพบันดาลนะ บันดาลใจเสื่อหรือเป็นเสื่อเทพก็ไม่รู้ละ พอ ท่านคิดอย่างนั้นแล้วเสียงกังวานขึ้นเลย เฮ้อ ๆ ขึ้นเลย ท่านเลยพลิกความคิดเสียใหม่ โอ้ ถ้าไม่ไปจะรักษาอันตรายให้ก็ไม่เป็นไร เราไม่ว่าอะไร เราคิดเฉย ๆ ถ้าหิวจะไปหากิน ก็ให้ไป ว่าอย่างนั้นต่างหาก ถ้าจะนั่งเฝ้ารักษาอันตรายให้ก็ได้ ท่านว่า เลยเจียบเลย ท่านก็เติงจกรรม

ถ้าคิดในทางไม่ดีเกี่ยวกับการตำหนิเสือตัวนี้มันจะขึ้นเลย คำรามทันที พอพลิกความคิดเสียใหม่เทียบเลย ถ้าว่าไม่ไปจะรักษาอันตรายให้ก็ได้ไม่เป็นไร ท่านว่าอย่างนั้นเลยเทียบเลย ท่านก็เดินจงกรมจนกระทั่งเข้าไปอยู่ในร้านแคร่กรรมฐาน แล้วเขาก็นั่งอยู่นั้น ตั้งแต่นั้นมาไม่เห็นอีกเลย มีวันเดียวเท่านั้น เสือใหญ่มาก อยู่ข้างทางห่างประมาณ เออ นี่ละต้นเสา เขาอยู่ข้างๆ ทางจงกรมเสือใหญ่ พอคิดตำหนิเขา อยากให้เขาไปเที่ยวหาอยู่หากิน มาเฝ้าหาอะไร ท่านว่าอย่างนั้น เสียงคำรามขึ้นเลย พอว่าถ้าไม่ไปก็ได้ไม่เป็นอะไร รักษาอันตรายให้เราดียิ่งดี ท่านว่า พอว่าอย่างนั้นเขาก็เทียบเลย

มันเหมือนว่าเสือบันดาลใจจากเทพ หรือว่าเทพนิมิตก็ได้ ถ้าลงพ่อแม่ครูจารย์ มันได้พูดอะไรแล้วแม่นยำนะ เราก็จับความคิดภาพพจน์ของอาจารย์สีท่านั้นไว้ พอดีก็ไปเจอรูปปั้นท่านเท่าพ่อแม่ครูจารย์มัน อ้อ นี่อาจารย์สีทางองค์นี้เององค์เสือมานั่งเฝ้า เขาไม่ทำไมนะ เขานั่งอยู่เฉยๆ นั่งไม่ใช่ นั่งหมอบ ถ้านั่งหมอบมันมีทำจริงทำเล่นได้นะ ถ้านั่งธรรมดาเหมือนหมาที่นั่งเรียกว่านั่งดูธรรมดา ไม่ทำอะไร ถ้านั่งหมอบเหมือนแมว นี่มีท่านะ แต่เนี่ยเขานั่งแบบหมาที่นั่ง ก็มาคืนเดียวจากนั้นไม่มาอีกเลย จนกระทั่งท่านจากที่นั่นไปไม่มา คงจะเป็นเสือเทพบันดาลดวงนั้น

แต่สำหรับท่านเองไม่เคยพูดเรื่องสัตว์เรื่องเสือให้ฟังเลย พ่อแม่ครูจารย์มันไม่เคยพูด ทั้งๆ ที่ท่านสมบุกสมบันมากในการอยู่ในป่าในเขา ที่จะไปเจอเสือหรือเจอสัตว์ร้ายที่โหดมาเล่าให้ฟังไม่มี มีแต่เล่าเรื่องขององค์อื่น ๆ องค์ใดเด่นทางใด ๆ ท่านเล่าพระบางองค์ก็มีนิสัยต่างกันเกี่ยวกับข้างบ้าง เสือบ้าง งูบ้าง อะไรเหล่านี้ อย่างอาจารย์ชอบนั่ง เสือ หลวงปู่ขาวนี่ข้าง เด่น ข้างนี้หมายถึงข้างป่านะ มันมายืนจังก้าอยู่ข้างทางจงกรมท่านว่า คือที่แรกได้ยินเสียงมันโครมครามๆ ข้างตัวเดียว มันเหมือนจะมาหาท่าน ท่านอยู่ทางเชียงใหม่

ท่านเลยรีบเอาเทียนไปจุดเล่มนั้นจุดเล่มนี้ตามสายทางจงกรม ข้างมันจะมานี่ละ ท่านนึกว่าอย่างนั้น ถ้ามันเห็นไฟแล้วมันจะไม่มา ท่านคิดว่าอย่างนั้น ท่านก็จุดเทียนไปวางไว้บนเอนวางไว้ตามสายทางจงกรม โอ้ย มาเขาไม่ได้กลัวไฟท่านว่า เวลาเขามาแล้วเขาตรงเข้ามาหาไฟเลย มา โถ ตัวเท่าภูเขา นี่เห็นชัดๆ อย่างนี้แหละ หลวงปู่ขาวท่านเล่าให้ฟังเอง พอมาแล้วมายืนจังก้าอยู่ที่นี่เท่าภูเขาเลย เทียนก็จุดไว้อย่างนั้นละ ท่านก็เดินสละตายเลย เขาจะทำอะไรก็ให้เขาทำ ท่านก็เดินเฉยเหมือนไม่มีอะไร

เขาก็มายืน โถ สัตว์ใหญ่เวลามายืนอยู่นี้มันไม่เคลื่อนไหวไม่ย้ายไปไหนมันเหมือนภูเขาท่านว่า เป็นชั่วโง่งๆ ยืนอยู่นั้นแหละ ท่านก็เดินจงกรมผ่านไปมา เขาจะทำอะไรก็หมอบเลย ก็ไม่ทำไม มายืนดู จนกระทั่งเทียนนี้ดับลงดับไปดับหมดเทียนเอามาจุดนะ บทเวลาเขาจะไปนี่บั้งบั้งที่เดียวไปเลย เขามายืนอยู่ที่แรกเหมือนภูเขา เราก็เดินจงกรม

อยู่ที่นี่เขาก็มายืนอยู่ข้างทางจงกรม นี่ข้างใหญ่ข้างตัวเดียว ประมาณสักไม่ต่ำกว่าสอง ชั่วโมงท่านว่า ตกลงท่านก็เดินอยู่นั้นเรื่อย บทเวลาเขาจะไปก็บึ้งบึ้งไปเลย ไม่ทำไม นี่ท่านก็ขึ้นไปทางข้าง บางทีก็ข้างบ้าน บางทีก็ข้างป่า ท่านเจอเรื่อยท่านว่า

เด่นคนละทาง หลวงปู่ฝั้นเป็นพวกเสือ หลวงปู่ชอบพวกเสือ ที่ว่าพวกเสือคือมัน ขึ้นไปหาท่านจริงๆ ตั้งหน้าตั้งตาขึ้นไปจริงๆ เข้าไปหาจริงๆ ไปแล้วก็ไม่ทำไม แล้วไป จึงเรียกว่านิสสัยมันเกี่ยวโยงกัน บางทีตอนเช้าเดินจงกรมอยู่เข้ามิดเสียงมันดังขึ้นมา มันขึ้นจากตีนเขาขึ้นมาหาคนอยู่ข้างเขา เสียงเสือโคร่งขึ้นไปจนกระทั่งไปถึงทางจงกรม นี่ท่านอาจารย์ชอบเล่าให้ฟัง พอขึ้นไปนั้นท่านก็เดินจงกรม เขาขึ้นไปหัวจงกรมเลยนะ กำลังจะเริ่มสว่าง ท่านว่าอย่างนั้น พอเขาขึ้นไปเขาก็ไปยืนอยู่นั้น ท่านก็เดินจงกรม

ท่านพูดกับเขา เขาจะรู้ภาษาหรือไม่รู้ก็ไม่ทราบ ท่านว่า แต่พูดกับเขา มิ่งขึ้นมาหาอะไร เขาขึ้นไปแล้วเขาไปยืนอยู่นั้น ขึ้นมาหาอะไร ภูเดินจงกรมมิ่งเดินจงกรมไม่เป็น มิ่งขึ้นมาหาอะไร ไปจะไปที่ไหนก็ไปซิ เจย ยืนดูอยู่นั้นละ คนก็เดินจงกรมกลับไป กลับมาเขาก็ยืนดูอยู่นั้น จะทำอะไรเขาไม่ทำ พอนานเข้าๆ จนสว่าง พอสว่างขึ้นมาเห็น ตัวเขาชัดเจนเลยทีนี้ จนกระทั่งจะถึงเวลาบิณฑบาตเขายังไม่ยอมไป

ท่านก็เลยพูดกับเขา มิ่งขึ้นมาหาอะไร มิ่งเดินจงกรมไม่เป็น นี่ภูเดินจงกรมมิ่งรู้ไหม เขาก็เจย ทีนี้ท่านว่าไป มิ่งจะไปไหนก็ไป ก็ยังเจยอีก ท่านเลยจับจีวรของท่าน เวก จีวรขึ้น ไป โกกเดียวไปเลย ท่านว่า เราก็กลัวว่ามันไม่สัตย์ซื่อต่อเรา ท่านว่าอย่างนั้นนะ เวลาเดินลงไปบิณฑบาตในหมู่บ้านตาต้องได้สอดสายไปตามข้างทาง กลัวมันจะไป หมอบทำลาย กลัวมันจะไม่สัตย์ซื่อ ท่านว่าอย่างนั้น เดินตาก็สาดๆ จนกระทั่งถึงหมู่บ้าน กลับมาก็ไม่เห็น เห็นเท่านั้นละ กลัวว่ามันจะไปหมอบอยู่ข้างทาง ไม่มี ทีเดียว มีเท่านั้น ไม่ได้ซำนะ เป็นอย่างนั้น

ครูบาอาจารย์ฝ่ายกรรมฐานก็มีหลวงปู่ขาว หลวงปู่ฝั้น ที่เด่นมาก ท่านอาจารย์มหาทองสุก อันนี้ก็เหมือนกัน หลวงปู่ตื้อที่เด่นเรื่องสัตว์ หลวงปู่ตื้อนี้เสือรักษาจริงๆ ท่านไปพักอยู่ทางนูนไม้ไซไถลๆ นะ เขาตามไปเลยเสือดาวนี้ เวลาท่านเดินจงกรมอยู่นั้นเขาจะอยู่ข้างๆ เหมือนว่ารู้ภาษาคนท่านว่านะ เราเดินจงกรมอยู่นั้นเขาเงิบๆ เขาอยู่ข้างๆ มีใครแปลกหน้าไปนั้นไม่ได้นะ ท่านว่า เสียงเขาจะขึ้นเลย แต่อยู่ลำพังกับท่าน ไม่มี ถ้ามีคนแปลกหน้าพูดกันยิ่งคุยกันโจแจๆ เกินไปนี่เขาจะคำราม เห้อๆ คนแตกฮือเลย มันกลัว เสือดาวนี้ละมันรักท่าน

ทีนี้ก็มีวันหนึ่งที่มันนำขบขัน เจ้าคณะอำเภอเขาว่าเป็นพระแปลกปลอมมาจาก ไหนมาอยู่ในป่านี้ เจ้าคณะอำเภอจะมาขับไล่ท่านหนีจากที่นั่น ท่านก็เลยพูดเสียงดังๆ พูดกับเสือ ก็ไม่เห็นเสือละ มันอยู่ข้างๆ นั้นละเสือนะ คนพูดอะไรนี้มันจะฟังทั้งนั้น

แหละ แต่มันไม่แสดง ถ้ามีคนแปลกหน้ามาเอาแล้วนะเสียงมันจะลั่นขึ้น ถ้ามีแต่เสือตัวนี้กับท่านแล้วจะไม่มีอะไร เหมือนไม่มีเสือ เขาหัวตะเกียงเจ้าพายุมากกลางคืนเจ้าคณะอำเภอกับพวกบริษัทบริวาร ก็คงพวกฆราวาสนั่นแหละ จุดตะเกียงเจ้าพายุมาจะมาไล่ท่านตอนกลางคืน ท่านเลยบอกว่า เฮ้อ วันนี้เขาจะมาขับไล่ครูบาณะ มึงรักษาตานให้กูนะ ว่าอย่างนั้น

อาจารย์ตื้อใครก็รู้นิสัยท่านเป็นอย่างนั้น ท่านนิสัยกล้าหาญมาก ที่ว่าเสือคอยดูแลท่านนี่เป็นความจริง เพราะนิสัยท่านเป็นนิสัยที่ไม่กลัวอะไร ที่นี้พอคำมาก็ได้ยินเสียงโจแจๆ นี่เขามาแล้วมึงคอยรักษาทางนะ ท่านบอกเสือตัวนั้น มันอยู่ไหนก็ไม่รู้แต่มันอยู่ข้างๆ นั่นละ ให้มึงรักษาทางไว้ เวลาเขามาให้มึงชู้คำรามเขาอย่าให้เข้ามาหาครูบาณะ ท่านก็พูด

สักเดี๋ยวก็น่าเห็นไฟตะเกียงเจ้าพายุมา ไม่นานนะฟังเสียงทางนี้ขึ้นแล้ว ฟังเสียงอ่าวๆ ขึ้น ทางนั้นแตกฮือเลย ตะเกียงเจ้าพายุตกไป พวกที่มาขับไล่ เสือขับไล่ไปหมดป่าราบไปเลย เสือตัวนี้ก็อยู่สบายกับหลวงปู่ตื้อ ถ้ามีคนแปลกหน้ามาได้นะ เสือตัวนี้สำคัญมาก แม้แต่พระก็ยังเป็น คือพระไปจากทางกรุงเทพท่านไปอยู่ที่นั่นละ ได้ยินข่าวเรื่องที่ว่าเสือคำรามพวกนี้ พวกนี้อยากไปดู ท่านก็ไปธรรมดา เขาก็ไม่ตั้งใจทำอะไรท่าน

พระท่านก็ไปนอนอยู่นั้นได้คืนเดียว พอนอนที่นี้ปวดหนัก แต่เขาไม่ได้บอกว่าชู้ทะเล็กนะ พอไปนั้นปวดหนักพรวดพรวดออกมา เสือมันอยู่ข้างๆ ชู้ไม่เห็นมัน พอโดดปั้งปั้งออกมาเสือมันก็ฮ่า โอ้ย ปวดหนักหายเลย ท่านว่า ร้องโก๊กขึ้นเลยพระ ท่านก็เลยถามร้องอะไร เสือนี้ โอ้ย ไม่เป็นไรละ ไปทำอะไรให้มันตื่นเต้นก็ไม่รู้ ก็ปวดหนักปั้งปั้งออกมา มันก็คำรามขึ้นที่นั่น มันร้องเฉยๆ มันตื่นไม่เป็นไรแหละ แต่ไม่ได้ถามถึงว่าไอ้ชู้มันทะเล็กออกหรือเปล่า กำลังปวดหนักๆ ปั้งปั้งออกมา พอเสือปราบให้ชู้หายไปเลย ขบขันดี

ท่านไปที่ไหนตามนะเสือตัวนี้ ตามรักษาท่าน นู่นท่านไปจนกระทั่งแม่ฮ่องสอน มันก็ตามไป ตามไปนั้นหากไม่ทำไ้ม ตามไป นี่อาจารย์ตื้อนะ อาจารย์ตื้อนิสัยตรงไปตรงมามาก เวลาท่านมรณภาพแล้วอัฐิของท่านเป็นพระธาตุหมดนะ เหลืองอร่ามเราไปดูแล้ว ไปดูอัฐิของหลวงปู่ตื้ออยู่ที่บ้านข่า ทราบข่าวว่าอัฐิของท่านกลายเป็นพระธาตุเราจึงไปดู สำหรับเรากับท่านนั้นเคารพกันมานานแล้ว คู่กัน

วันที่เราไปเยี่ยมท่าน ท่านยังอุตสาห์ออกมาต้อนรับ เขาหามออกมา ท่านเดินไปไหนไม่ได้ อวัยวะเสีย เขาก็เอาแคร่อะไรหามท่านออกมาตั้งก็เลย พอทราบว่าเราไปกราบเยี่ยมท่านบ้านข่า ท่านก็ออกมา ท่านพูดเพราะคู่กันมาแล้ว รุ้นิสัยของท่านแล้วเหอ ท่านว่าอย่างนั้นนะ ท่านมหามาเธอ มา อยากมากราบไหว้ครูอาจารย์ มาอยู่ที่นี่

นานแต่ไม่มีเวลาว่าง วันนี้มีช่องว่างก็เลยมา ตีละ เอาฟังเทศน์นะจะเทศน์ให้ฟัง ท่านก็ไล่เปรี้ยวๆ อยู่ เทศน์นี้ไม่มองใครนะ ไปคนเดียวไปกราบท่าน

เรากับท่านคุ้นกันมานาน รู้นิสัยท่าน จากนั้นท่านก็มีรูปภาพแล้วอัฐิของท่าน กลายเป็นพระธาตุนะ สวยงามมาก เราไปเห็นแล้ว ท่านเป็นธรรมทั้งแท่งล้วนๆ ท่านไม่ได้มองดูใคร ท่านอยากพูดอะไรท่านพูดแบบธรรมเลย ตรงไปตรงมาแนวๆ เลย ท่านไม่แบ่งสู้แบ่งรับ สูงๆ ต่ำๆ ท่านไม่นำมาใช้ ท่านใช้แต่ความจริงคือหลักธรรม ล้วนๆ เลย นี้อัฐิของท่านก็กลายเป็นพระธาตุแล้ว นื่องค์หนึ่งทีเสื่อตามรักษา พูดเท่านั้นละ

รับชมและรับฟังพระธรรมเทศนาของหลวงตา ได้ที่

www.luangta.com หรือ www.luangta.or.th

และสถานีวิทยุเสียงธรรมเพื่อประชาชน *FM 103.25 MHz*

จากเครือข่ายทั่วประเทศ